

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 03 lipca 2024 r.

DOOŚ-WDŚIII.420.4.2024.MRO.1

POSTANOWIENIE

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu zażalenia [REDAKTOWANE] – pełnomocnika Wójta Gminy Lesznówola z 21 maja 2024 r., na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z 7 maja 2024 r., znak: WOOŚ-II.420.97.2018.JCH.24, odmawiające sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r., znak: WOOŚ-II.420.97.2018.JCH.22, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 144 oraz art. 113 § 1 w zw. z art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej k.p.a.,

- 1. uchyla w całości postanowienie RDOŚ w Warszawie z 7 maja 2024 r.,**
- 2. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r., w następujący sposób:**
pkt II.12 ww. decyzji w brzmieniu: „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji”
zastępuje zdaniem: „wody opadowe i roztopowe z projektowanych ulic odprowadzać poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.

Uzasadnienie

RDOŚ w Warszawie decyzją z 26 września 2019 r., w związku z wnioskiem [REDAKTOWANE] o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z 12 lutego 2018 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 84 ust. 1 oraz ust. 1a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, ze zm.), dalej u.o.o.ś., stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz określił istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia polegającego na: „Budowie ulicy Koniecznej i ulicy Gąski, budowie

kanalizacji deszczowej, przebudowie sieci NN i budowie oświetlenia ulicznego w miejscowości Magdalenka, gmina Lesznowola”.

W dniu 11 kwietnia 2024 r. ██████████ wystąpił do RDOŚ w Warszawie z wnioskiem o sprostowanie zapisów decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r., poprzez zmianę treści pkt II.12 sentencji w brzmieniu „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji deszczowej” na „odprowadzenie wód opadowych i roztopowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.

Postanowieniem z 7 maja 2024 r. RDOŚ w Warszawie, działając na podstawie art. 113 § 1 w zw. z art. 126 k.p.a., odmówił sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w decyzji własnej z 26 września 2019 r., wskazując, że jej zakres wykracza poza ramy stosowania tego przepisu prawa.

21 maja 2024 r. ██████████ wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, ponownie wnioskując o sprostowanie zapisów decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r. zawartych w pkt II. 12 jej sentencji.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a. w zw. z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś. GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Warszawie. W związku z art. 144 k.p.a. omawiany przepis ma zastosowanie odpowiednio do zażaleń.

W przedmiotowej sprawie zażalenie zostało wniesione z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 141 § 2 k.p.a. – postanowienie RDOŚ w Warszawie z 7 maja 2024 r. zostało doręczone skarżącemu 16 maja 2024 r., natomiast zażalenie zostało wniesione 21 maja 2024 r.

Stosownie do art. 113 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej może z urzędu lub na żądanie strony prostować w drodze postanowienia błędy pisarskie i rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych przez ten organ decyzjach. Zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa oraz zapatrywania, w świetle którego w obrocie prawnym winny funkcjonować prawidłowe decyzje administracyjne. W zakresie uprawnień organu prostującego decyzję administracyjną mieści się ustalenie, czy decyzja została sformułowana w sposób pozbawiony błędów pisarskich i rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek. Przepisy k.p.a. nie zawierają definicji legalnej oczywistej omyłki, natomiast orzecznictwo sądowo-administracyjne wskazuje, że „(...) chodzi w nim o błąd pisarski lub rachunkowy albo inny błąd dostrzegalny „na pierwszy rzut oka”, a więc ewidentny, łatwo zauważalny i niewymagający dodatkowych zabiegów myślowych, obliczeń czy ustaleń. Oczywistość omyłki w decyzji administracyjnej może wynikać z samej natury niedokładności, błędu lub omyłki, jak też z porównania ich z innymi niebudzącymi wątpliwości okolicznościami. W tym trybie nie można dokonywać merytorycznej korekty rozstrzygnięć (wyrok NSA z dnia 29 listopada 2019 r., sygn.. akt II OSK 2800/18), zatem nie podlegają przy

zastosowaniu art. 113 § 1 k.p.a. sprostowaniu błędy i omyłki istotne, których dopuszczono się w stosowaniu prawa, a więc co do ustalenia prawa obowiązującego, stanu faktycznego i jego kwalifikacji prawnej oraz ustalenia konsekwencji prawnych zastosowania określonej normy prawnej [...]” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 15 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/Po 310/23). Z powyższego wynika zatem, że organ wydając orzeczenie na podstawie art. 113 § 1 k.p.a. nie ocenia na nowo stanu faktycznego lub prawnego sprawy, nie stosuje prawa materialnego ani nie rozstrzyga sprawy na nowo. W związku z treścią art. 126 k.p.a. przepis powyższy stosuje się odpowiednio do postanowień.

W niniejszym postępowaniu przedmiotem wniosku na podstawie art. 113 § 1 k.p.a. były rozbieżności pomiędzy pkt II.12 sentencji decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r. a informacjami zawartymi w charakterystyce przedsięwzięcia stanowiącej załącznik do niej. W sentencji ww. decyzji wskazano w pkt II.12, że „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji deszczowej”, natomiast w charakterystyce przedsięwzięcia zapisano, że „zgodnie z kartą informacyjną przedsięwzięcia, przewiduje się odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.

Jak wynika z orzecznictwa sądowno-administracyjnego, organ administracji prowadzący postępowanie w trybie w art. 113 § 1 k.p.a. ma prawo do zestawienia sentencji decyzji bądź postanowienia z jego uzasadnieniem oraz sprawdzenia pozostałych dokumentów zebranych w trakcie postępowania, aby zweryfikować czy treść informacji tam zawartych pokrywa się z treścią rozstrzygnięciem, a w sytuacji w której te informacje są rozbieżne może wydać postanowienie prostujące oczywistą omyłkę pisarską. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 marca 2019 r, sygn. akt: II GSK 397/17, w którym Sąd wskazał, że „zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury wszystkie błędy prostowane w trybie art. 113 § 1 k.p.a. powinny cechować się oczywistością. Oczywistość omyłki winna wynikać z natury samego błędu lub z porównania treści rozstrzygnięcia z uzasadnieniem, treścią wniosku, innymi dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy albo z innymi czynnikami. Zaś podstawowym wyznacznikiem oczywistości omyłki pisarskiej w rozumieniu art. 113 § 1 k.p.a. jest możliwość natychmiastowego i niepozostawiającego wątpliwości wykrycia uchybienia w drodze nawet powierzchownego zestawienia treści rozstrzygnięcia z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy. Uregulowana w art. 113 § 1 k.p.a. instytucja sprostowania zawartych w decyzjach oczywistych omyłek służy zatem przywróceniu rzeczywistej woli organu, ilekroć zachodzi pewna niezgodność między rzeczywistą wolą tego organu, a jej wyrażeniem na piśmie” (por. np. wyrok NSA z 11 sierpnia 1999 r., II SA 1072/99, LEX nr 46235; wyrok NSA z 24 września 2009 r., II OSK 1439/08, LEX nr 597281; wyrok NSA z 19 maja 2016 r., I OSK 2040/14, LEX nr 2082501; wyrok NSA z 12 maja 2016 r., II OSK 2118/14, LEX nr 2083424).

W celu ustalenia przyczyny rozbieżności zaistniałej w analizowanej sprawie, GDOŚ zweryfikował zgromadzoną dokumentację i stwierdził, że:

1. w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, załączonej do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z 12 lutego 2018 r. zawarto rozbieżne informacje. Na str. 4 kip wskazano, że „wody opadowe i roztopowe z odwodnienia projektowanych i istniejących ulic ujęte w szczelny system kanalizacji deszczowej wprowadzane zostaną do odbiornika – rzeki Utrata bez urządzeń oczyszczających w zakresie separatora oleju czy wkładek sorpcyjnych”, natomiast na str. 5 tego samego dokumentu podano, że „projektuje się odprowadzenie wód opadowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe [...] z osadnikiem do studni chłonnych [...]”.
2. w uzupełnieniu kip z 23 kwietnia 2018 r. wskazano natomiast, że „w obrębie terenu inwestycyjnego nie przepływa żadna rzeka. Błąd w kip tzw. kopiuj wklej. Wody opadowe zagospodarowane zostaną przez projektowaną kanalizację deszczową z zastosowaniem studni chłonnych/oddzielne pozwolenie wodno-prawne”.
3. w pkt II.12 opinii Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 8 lutego 2019 r., znak: WA.RZŚ.436.1.736.2018.ZZ05.MS.2, dotyczącej braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia, wskazano że „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji deszczowej”, natomiast na str. 3 uzasadnienia zamieszczono informację, że „zakłada się odprowadzenie wód opadowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych zlokalizowanych w jezdni”.
4. w pkt II.12 sentencji postanowienia RDOŚ w Warszawie z 25 lutego 2019 r., znak: WOOŚ-II.420.97.2018.JCH.15, dotyczącego braku nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia, wskazano że „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji deszczowej”, natomiast na str. 3 uzasadnienia wskazano, że „zgodnie z kartą informacyjną przedsięwzięcia, przewiduje się odprowadzenie wód opadowych i roztopowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.
5. w pkt. II.12. sentencji decyzji RDOŚ w Warszawie z 26 września 2019 r., wskazano, że „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji deszczowej”, natomiast na str. 4 uzasadnienia wskazano, że „zgodnie z kartą informacyjną przedsięwzięcia, przewiduje się odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”. Dodatkowo w charakterystyce przedmiotowego przedsięwzięcia, stanowiącej integralny załącznik do ww. decyzji RDOŚ w Warszawie, znajduje się stwierdzenie, że „zgodnie z kartą informacyjną przedsięwzięcia, przewiduje się odprowadzanie wód opadowych i roztopowych z projektowanych ulic poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.

Po analizie powyższych informacji oraz mając na uwadze fakt, że w uzupełnieniu kip znajdują się wyjaśnienia w przedmiocie braku lokalizacji rzeki Utraty w rejonie przedsięwzięcia, a także co do prawidłowego sposobu odprowadzania wód deszczowych i opadowych z projektowanych ulic, organ drugiej instancji uznał, że RDOŚ w Warszawie bezzasadnie odmówił sprostowania oczywistej omyłki w treści decyzji własnej z 26 września 2019 r. W ocenie GDOŚ rozbieżności zawarte między sentencją decyzji, a uzasadnieniem oraz charakterystyką w sytuacji, w której są podparte informacjami wynikającymi z dokumentacji zebranych w trakcie postępowania administracyjnego, można regulować w trybie art. 113 § 1 k.p.a., co znalazło odzwierciedlenie w sentencji niniejszego postanowienia. W konsekwencji zapis pkt II.12 z sentencji w brzmieniu „wody opadowe i roztopowe z pasa drogowego oraz obiektów drogowych odprowadzać do rzeki Utraty za pomocą kanalizacji” został zastąpiony zdaniem „wody opadowe i roztopowe z projektowanych ulic odprowadzać poprzez wpusty deszczowe z osadnikiem do studni chłonnych”.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżone postanowienie w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym postanowienie uchylające zaskarżone postanowienie i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. W związku z art. 144 k.p.a. omawiany przepis ma zastosowanie odpowiednio do zażaleń. W ocenie GDOŚ rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Warszawie postanowieniem z 7 maja 2024 r. jest nieprawidłowe.

Pouczenie

- niniejsze postanowienie jest ostateczne w administracyjnym toku instancji. Na postanowienie, zgodnie z art. 50 w zw. z art. 3 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 54 § 1 oraz art. 53 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się za pośrednictwem GDOŚ w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu postanowienia;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w zw. z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 100 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;

- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Piotr Otawski
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/ – dokument podpisany elektronicznie – /

Otrzymuje:

1. ██████████ – pełnomocnik Wójta Gminy Lesznowola (ePUAP)
2. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś. oraz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1890)

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, ul. Henryka Sienkiewicza 3, 00-015 Warszawa